

на тютюн мирише той казал, че дървари минали и тогаз пушка пукнала и го убила.

Той действал по време на Влашкото въстание, понеже влахини прекарвали-робинки тука и той ги освобождавал. Те са били под конвой. Един хайдутин освободил едно момиче и искал да го осинови, за да има потомство, ама Алтанлъ Стоян го убеждава, че: "Ний не сме само за един". Много от тези робинки ги карали в Сливен и като християнки намествали в християнски къщи.

41. АЛТАНЛЪ СТОЯН ОБИРА СУЛТАНА В ЦАРИГРАД

Четата на Алтанлъ Стоян войвода ходела из Стидовския балкан. Войводата проводил един четник в Цариград- дал му пари да върти там някаква търговия и да се прави на луд, на побъркан, ама да премери колко е висока кулата на султана.

Отишъл четника, представил се за търговец и за малко мръднал в акъла си. Тъй, както ходел из Цариград, един ден дошел до кулата и със един дълъг прът взел да я мери колко ѝ висока. Хората го видели и го попитали:

- Ей, хахо, защо я мериш? Да не смяташ да я купуваш?

- Няма да я купувам, ама ще си направя и аз една такава кула. Само султана ли ша ми са перчи с висока кула?

Хората са смеели на акъла му, биял го съжалявали, че е откачил и никой нищо не му направил. Един ден тоз човек са загубил. Пък той са върнал при четата си и разправял всичко на Алтанлъ Стоян войвода.

Отсекли хайдутите една дълга букачка- колкото ѝ била висока кулата, оставят ѝ чепи и я понасят къди Цариград. Нощя вървели, пък деня са криели из ръжите, из нивята и един ден стигнали Цариград. За техен късмет като стигнали, вече са мръкнало и времето било много глухо, валяло дъжд. И нали ѝ нощ, никой не ги угадил. Определи те букачката на кулата е един по един са качили горе при султана и кадъните му. Извикали им:

- Сакън да не мръднете! Ша ви изколим! Де са парите?

Султана кво да прави, завел го при едни големи сандъци. Всички се изредили и си взели кой колкото може. И са изтеглили така- един по един надолу по букачката. Накрая останал най- лекия хайдутин. Най- сетне слязъл и той, като оставил вързаани султана и кадъните и догонил другарите си.

Чак подир някое време са чули гърмежи, търсели хайдутите, ама те били веки много далеч и никой не можел да ги настигне.